

Chương 10

“**A** đây là Hạ Ngân Hách. Đây là bạn gái học lớp dưới, Lý Châu Ân.”

“Ừa, trông quen quá.” Ngân Hách nheo mắt

“Xin chào anh. Vì em học lớp sát bên nên thường gặp nhau.”

“A, thế à?”

“Cậu học lớp 4 phải không? Tớ thường đến lớp 4 chơi. Sau này, khi tớ đến lớp 4, cậu sẽ nói chuyện với tớ chứ?”

Tôi đứng thẫn thờ trong bầu không khí tuyệt diệu này, rốt cuộc để làm gì? Ngân Hách giả vờ như không để ý đến. Nhưng, hẳn lại vịn vẹo thân mình không ra hình dạng gì cả. Châu Ân à, tôi thật không muốn nhìn thấy “em họ” tôi biến thành bánh thừng đâu.

Châu Ân vỗ vỗ vai tôi.

Ừ, biết rồi. Ý bảo tôi đừng làm kì đà nữa? Tôi có thể làm gì chứ? Nó sắp thành chủ nhân mới của Kijou rồi. Tôi bắt đác dĩ phải rời khỏi chỗ này. Tôi... rõ ràng đang bước đi mà, nhưng tại sao lại giậm chân tại chỗ chứ?

“Muốn đi đâu?” Ngân Hách nắm vai tôi.

“Hả? Về lớp...”

“Xuống căn tin đi.”

“Đi với cậu ấy đi.” Tôi nói với Ngân Hách và hất cằm về phía Châu Ân. Ngân Hách lạnh lùng:

“Tại sao tôi lại phải đi với người mới gặp mặt lần đầu?”

“Này, Châu Ân sẽ khó xử đấy!”

“Cậu ấy là Châu Ân à?”

“Chẳng phải lúc nãy đã nói rồi sao. Tại cậu có gì đặc biệt? Cũng có thể là vì như vậy, cậu mới nghe những lời tôi nói một cách có chọn lựa. Sau đó, cậu mất lịch sự như thế cũng là vì nguyên nhân này! Có muốn lấp đặt cái đó cho tôi không?”

“Thích hả?”

Tôi nhìn Ngân Hách, uể oải gật đầu. Tại cậu hình như thỉnh thoảng sàng lọc ra những lời khó nghe, chỉ nghe những gì muốn nghe. Cũng có thể, não cậu từ chối tiếp nhận. Tóm lại, là một tên kỳ lạ cổ quái.

“Tóm lại, cậu hãy hoà thuận với Châu Ân đi. Nếu không, Châu Ân sẽ khó xử đấy!”

“Đúng thế, cho nên đi xuống căng tin đi.”

Rốt cuộc, chuyện đó và chuyện này có quan hệ gì? Cứ đi theo hần trước đã rồi hãy tính. Chúng tôi mua rất nhiều thứ, sau khi ăn xong, lên lầu. Tôi cứ tưởng như vậy là kết thúc rồi, Ngân Hách cũng tỏ vẻ không quan tâm gì. Châu Ân trong chùng mực nào đó cũng hiểu mình bị đối xử lạnh nhạt, cho nên, tôi tưởng hai người họ chào hỏi nhau thì xong rồi. Nhưng, thật ra không phải như thế, chuyện chỉ mới bắt đầu.

“Đi vệ sinh đi.” Lời lớp phó.

“Tự mình đi đi.”

“Sao có thể một mình đi xuống nhà vệ sinh chứ!”

Lớp phó! Có đến 33 bạn nữ, sao lại chọn trúng tôi? Đánh thức tôi dậy, lại muốn kéo tôi đi đến nhà vệ sinh? Hơn nữa, nhà vệ sinh chỉ có một người đi, vậy mà còn muốn đi cùng? Tôi bực mình:

“Nếu tôi không có ở đó, thì không trút bầu tâm sự được à?”

“Ừ... hình như là vậy. Cùng đi đi?”

“Nếu tôi đi với người khác, họ sẽ kéo tay tôi nhẹ nhàng.”

“Khỉ quá, đi cùng đi!”

“Không đi!”

Tuy nói thế, nhưng tôi vẫn bị cậu ấy kéo đi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mặt, bên dưới, là toàn cảnh sân vận động. Tuy mùi ở nhà vệ sinh rất khó ngửi, nhưng tôi cảm thấy có thể hít thở không khí thông qua cửa sổ đã là hạnh phúc lắm rồi. Hả? Bỗng tôi nhìn thấy hai người trông rất quen.

Một là Châu Ân, người kia là... Ngân Hách?!

Châu Ân không biết có chuyện gì mà vui thế, cứ cười híp cả mắt. Còn giả vờ không quan tâm gì chứ, mới đó mà đã sáp lại rồi? Nhìn thấy hai người họ đi vào dãy lầu học, tôi vò đầu.

Cộc! Cộc “Lớp phó, chuông sắp reo rồi, mau ra đi!”

“Nổi giận gì thế?”

“Chuông sắp reo rồi!”

“Còn 3 phút 38 giây.. không, 37 giây nữa mà!”

“Ý cậu là còn phải ngồi rồi 3 phút nữa?”

“Cậu bỗng nổi giận gì thế?”

“Nếu là cậu, lẽ nào không giận? Vào thời gian nghỉ ngơi thân tiên này, tớ vì cậu mà đọa đày trong nhà vệ sinh.”

“Đáng ghét, sau này không đi nhà vệ sinh với cậu nữa!”

“Tớ cầu còn không được.”

Tôi cũng không biết tại sao lại giận.

Sau đó, một ngày nọ, tôi nhiều lần nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau. Mỗi lúc nghỉ giữa tiết, tôi đều đứng bên cửa sổ nhìn bọn họ nói với nhau “anh anh em em”.

“Cậu bị đá rồi à?” Lớp phó cuống cuống chạy đến, hỏi.

Tôi sớm biết sẽ có kết cục này. Sư tử tóc vàng ấy mắt tinh lắm, làm sao không nhìn thấy.

“Nhớ lúc đầu, hai người chẳng phải dính chặt nhau như keo sao? Bây giờ, cuối cùng cậu cũng bị đá rồi sao? Ài chà! Bạn của tôi, hoá ra là vì lớn tuổi quá nên mới bị đá chứ gì! Chà chà! Nhưng mà, Ngân hách cũng quá đáng thiệt. Vì con bé đó cao hơn một chút, vóc dáng xinh hơn một chút, nữ tính hơn chút xíu, hẳn đã bỏ người bạn lớn tuổi hơn, tình tình tệ hơn chút xíu của tôi rồi. Chà...”

Tôi thật muốn đưa lớp phó vào bệnh viện tâm thần: “Muốn chết hả? Cho dù tớ bị đá hay bị bỏ rơi, cậu mau đi đi!”

“Tại sao? Cậu rút cuộc không cần tôi nữa ư?”

“Nếu không, tớ sẽ quăng cậu từ trên cửa sổ xuống.”

“Không... không được!”

Lớp phó tái mặt, biến mất dạng.

Tôi lại quay nhìn ra cửa sổ. Châu Ân thân mật đưa nước uống cho Ngân Hách, tôi không nhìn thấy mặt Ngân Hách. Có lẽ, không nhìn thấy mới là chuyện tốt! Nếu thấy Ngân Hách đang cười, tôi chắc càng đau lòng hơn.

“Về mặt cậu sao lại thế này?” Ngân Hách hỏi.

“Sao?”

“Có chuyện gì à? Có phải là vì mấy ngày nay học giờ tự học hơi mệt?”

“Cậu không cần quản những việc không đâu.” Tôi trở về phòng mình.

Tôi cũng biết không nên trút giận lên Ngân Hách. Chỉ là, chỉ là... Tôi nhìn thấy mặt Ngân Hách thì nhớ đến Châu Ân. Cuối cùng, bọn họ đều trở thành người tôi ghét, tôi không thể như thế, họ đều là người tốt. Nếu cứ thế này, chỉ nói rõ thêm là tôi quá hẹp hòi.

Cạch!

“Thật là không có gì chứ?” Lại là Ngân Hách.

“Tôi đã nói là không có rồi mà.”

Ngân Hách tùy tiện mở cửa, tùy tiện vào phòng tôi, tùy tiện nói những gì mình muốn nói. Nhưng hẳn là vì quan tâm tôi, tôi không thể nổi trận lôi đình với hẳn.

“À, có biết số điện thoại di động của Châu Ân không?”

Là Ngân Hách hỏi.

Tôi rất ghét trong trường hợp thế này: “Không biết!”

“Ngay cả số điện thoại của đàn em học lớp dưới cũng không biết à?”

“Không biết! Được chưa? Chỉ là muốn hỏi số điện thoại thôi sao? Nếu thế, vào trường hỏi thẳng số điện thoại Châu Ân chẳng phải rất được rồi sao? Lúc này còn ở cạnh nhau, lẽ nào ngay cả số điện thoại cũng không hỏi? Nếu có thể, mời cậu ra ngoài được không? Tôi phải thay quần áo!”

Nghe tôi nói một tràng như thế, Ngân Hách sa sầm nét mặt. Không, là trở nên rất đáng sợ, hấn nổi giận? Sao có thể không giận chứ, theo như tính cách của hấn, hấn có lẽ sẽ đá mạnh vào cửa mà đi ra. Không, hấn sẽ lớn tiếng mắng tôi chứ? Hành động tiếp theo của Ngân Hách sẽ là thế nào?

Trước khi đi ra và đóng cửa phòng tôi một cách nhẹ nhàng. Ngân Hách nói một câu thế này:

“Châu Ân có thể biết lý do cậu nổi giận. Cho nên, tôi mới hỏi số điện thoại cậu ấy. Lẽ nào, như thế cũng sai sao?”

“**H**ai đứa đang cãi nhau hả?”

Đang chuẩn bị ăn sáng, dì đã hỏi tôi như thế. Tôi không nói gì. Dì diễn vở kịch tự biên tự diễn của mình. “Tuổi trẻ các con, cãi nhau là chuyện thường. Cãi nhau giữa vợ chồng giống như chém dao xuống nước. Nhưng, con gái không thể bắt nạt chồng mình biết không? Đàn ông mà, nếu nói họ làm giỏi, cực giỏi, họ sẽ càng làm giỏi.”

Vợ chồng cãi nhau là gì? Chồng là gì?

“Sau này, nên quan tâm chăm sóc, dịu dàng đối với bọn đàn ông. Con trai? Là một động vật luôn cho mình là đúng...”

“...?”

“Giỏi quá! Cần phải thường xuyên nói những lời như thế, đàn ông sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn.”

“Hử? Dạ.”

“Ăn xong rồi à?”

Tôi ăn qua loa chút xíu rồi đứng dậy. Ngân Hách đứng sau lưng tôi, tôi nhẹ gật đầu, anh ta lập tức đi ra cửa.

Nếu như... tôi nói nếu như... Nếu như Ngân Hách và tôi không phải thân phận là người bảo vệ và con gái ông chủ, thì sẽ thế nào nhỉ?

Đã một tuần rồi.

Tôi đi vào lớp và lại chịu sự hành hạ của lớp phó. “Hai người chưa chia tay à? Xem ra là cậu cứ bám chặt lấy cậu ấy? Lòng tự trọng của con gái đi đâu rồi? Có phải cậu đã đe dọa cậu ấy như đã đe dọa giết tớ?”

“Có muốn thử một lần nhảy lầu mà không có dây thừng không?” Tôi đe dọa.

“Hả...?”

“Chỉ mới lầu 3, cho dù không có dây thừng, cũng sẽ không chết đâu. Nhiều lắm cũng chỉ bị gãy xương vài chỗ. Cậu nếu muốn thử thì cứ nói tiếp đi.”

Lớp phó nghe tôi nói, sợ đến nổi mặt trắng bệch, chạy mất tiêu.

Bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường, tôi quay lại. Hoá ra là lớp phó đang nắm chặt tay, trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng sững sờ nhìn nắm tay của nó. Ánh mắt của tôi như muốn nói “Nắm tay của cậu định làm vào việc gì?” Lớp phó hình như hơi sợ, sau đó, cậu ấy hét lớn với giọng nói đủ làm sập cả trường: “Huệ Bàn, cô lên!” Quả là cao thủ tùy cơ ứng biến. Người nham hiểm xảo trá.

“Lý Huệ Bàn.” Là Ngân Hách.

“Chuyện gì?”

“Cầm lấy.”

Tôi cầm gói đồ Ngân Hách đưa cho. Một tuần nay, hắn chẳng đến lớp tôi lần nào, lý do hắn bỗng đến lớp tôi là gì? Tôi cầm lên xem, là bánh bao và sữa tươi. “Đây là gì?” Tôi hỏi.

“Đồ ăn.”

Ngu thế, phải, tất nhiên là đồ ăn, lẽ nào là vật dùng để lau chùi? Ý tôi hỏi là vấn đề khác kia.

“Cậu chẳng phải ăn chưa xong bữa sáng sao?” Hắn hỏi tôi. Vẫn khờ khạo như vậy hả Ngân Hách?

“Bỗng nhiên cậu quan tâm tôi thế làm gì?” Tôi nhảm nhăng.

“Nếu cậu ngắt đi, tôi phải công cậu về.Nặng lắm.”

“Đẹp! Nếu là như thế, cậu tự ăn đi. Để không nhờ ơn cậu, có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ mở to mắt mà ngắt trong phòng mình.”

“Chỉ ngắt đi thì không được sao? Tại sao còn phải mở mắt?”

“Ừ, thế thì tôi sẽ nhắm nghiền mắt mà ngắt, Này, nếu cốt truyện diễn ra như thế, tôi cuối cùng không phải nhất định ngắt đi sao?”

“Tóm lại, mau ăn đi. Tớ đi đây.”

Ngân Hách đi rồi. Có thể nhận thấy, lớp phó muốn hỏi tôi căn kẽ tình tiết và tiến triển của tình hình. Nhưng, cậu ấy không dám lại gần tôi.

Lý do là vì sợ nhảy lầu mà không có dây thừng!

Ngân Hách đi khỏi chẳng bao lâu, lại có người đến tìm tôi.

“Chị...”

“Hử, gì thế?”

Đáng lẽ phải cười với Châu Ân, phải vui vẻ đón tiếp nó. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy Châu Ân cười tí mắt, bởi vì tôi cảm thấy nó hạnh phúc quá.

“Kijou rất khoẻ.”

“Kijou ăn uống được chú?”

“Dạ, nó đáng yêu lắm, lại rất ngoan. À, cái này.”

“Đây là gì?” Tôi nhận phong thư mà Châu Ân đưa, hôm nay sao có nhiều người tặng đồ cho tôi thế. Tôi mở ra xem, bên trong có rất nhiều hình của Kijou.

“A, cảm ơn! Chị nhớ Kijou nhiều lắm, thật cảm ơn em!”

“Chị đừng cảm ơn em.”

“Hả?” Tôi vừa xem hình Kijou, buột miệng hỏi.

Châu Ân mỉm cười nói :”Không phải em nghĩ ra, đây là chủ ý của anh Ngân Hách. Thật ra là Ngân Hách nhờ em đưa cho anh ấy thật nhiều hình của Kijou. Điều kiện em đưa ra là: anh ấy phải dành cho em thời gian một tuần. Nhưng, Ngân Hách không chịu hẹn gặp bên ngoài, nên đành phải hẹn gặp lúc nghỉ đôi tiết.”

“Ồ?”

“Hôm qua là ngày cuối cùng, em sẽ không bao giờ quên. Ngân Hách là người đàn ông tuyệt vời. Có thể có một hồi ức đẹp như vậy, thật không còn hạnh phúc nào bằng. Chị, cảm ơn chị.”

“Hử? Chuyện này hình như không cần cảm ơn chị.”

“May nhờ có chị, em mới có thể trò chuyện được với Ngân Hách. Tụi em còn nhắn tin, gọi điện thoại. Thật rất cảm ơn chị.”

“Không phải hai người đang yêu nhau sao?”

“Không phải. Em đã bày tỏ lòng mình, nhưng tụi qua, em đã bị từ chối. Nếu có thể quen với anh ấy thì tốt biết chừng nào!” Mặt Châu Ân lộ vẻ bị tổn thương, nhưng lập tức tan biến đi.

“Thế, em đi nhé.”

“Ừ, cảm ơn em.”

Sau khi Châu Ân về lớp, tôi mơ hồ nhìn hình Kijou. Bỗng nhiên, mặt tôi lộ vẻ vui hơn hờ, hoá ra không phải đang yêu nhau, hoá ra không phải là thích Châu Ân! Tôi cười tươi như hoa, còn nhảy nhót nữa. Tú Nhi lặng lẽ đi lại gần.

“Có chuyện gì mà vui thế?”

“Hả? Không có gì. ha ha.”

“Biến thái à? Ngậm miệng lại được không?”

“Ừ, ha ha...”

“Trên tấm hình có bôi thuốc gì à? Một loại thuốc đặc biệt mà mỗi lúc lật xem hình, thuốc sẽ bay vào mũi, sẽ biến một người vốn dĩ bình thường thành con ngốc.” Tú Nhi tự nhiên cay độc.

Tôi bỏ hình Kijou vào lại phong bì, sau đó cất vào túi. Tuy tôi nhiều lần nhấn mạnh là vì hình của Kijou mới vui như thế, nhưng hình bóng Ngân Hách cứ lớn vồn trong đầu tôi.

Tú Nhi: “Này, cậu ra ngoài nói chuyện với tớ chút xíu.”

“Chuông reo vào lớp rồi.”

Tú Nhi vẫn trừng mắt nhìn tôi, kéo tôi lên sân thượng. Hôm nay, bản cô nương tâm trạng vui vẻ nên để cậu muốn gì được nấy. Vừa đến sân thượng, Tú Nhi không cho tôi cơ hội được thở, bắt đầu đặt câu hỏi tấn công. “Này, cậu nói thật đi, tại sao lại vui như thế?”

“Hử? Vì nhận được hình của Kijou.”

“Không phải đâu? Chỉ là hình của Kijou thì sẽ không đột nhiên vui như thế.”

“Không phải, chính là vì Kijou.”

“Tại sao lại tránh ánh mắt tôi?”

“Tớ không có, là nhìn bầu trời.”

Xem ra con nha đầu Tú Nhi này đã hạ quyết tâm. Mấy ngày nay, nó cứ nói ánh mắt tôi có vẻ kỳ kỳ, nó sẽ không bao giờ nhìn ra đâu.

Tú Nhi: “Này, cậu...”

Tôi quyết định rời khỏi hiện trường ngay. Tôi nắm chặt tay nắm cửa sân thượng: “Tớ phải xuống đâu, sắp học rồi.”

“Này, nói chuyện thêm chút nữa đi.”

“Tớ chẳng phải đã bảo sắp học rồi sao.”

“Cậu, tớ đã sớm nhận ra cậu có gì đó không bình thường, nên cứ quan sát cậu và suy nghĩ mãi.”

“Kết thúc ở đây đi.”

“Lý Huệ Ân! Cậu đang thích Hạ Ngân Hách?”

Những gì muốn nói cuối cùng cũng nói ra rồi, tôi nhắm mắt lại. Tú Nhi đã nhận định chính xác. Bất cứ sự giải thích nào đều chỉ làm tình hình xấu thêm.

“Cậu thích Ngân Hách à? Tại sao không nói nên lời?” Tú Nhi vẫn lái nhai.

“Phải, tớ có thể giấu cậu chuyện gì chứ.”

“Thích thật à? Ánh mắt cậu nhìn Ngân Hách cũng rất lạ.”

“...”

“Cậu đừng mong nói cho qua chuyện, mau trả lời.”

“Ừ, thích, tớ thích cậu ấy, được chưa?”

Sau đó, lúc tôi mở toang cửa sân thượng, suýt ngừng thở. Bởi vì trước mắt tôi là Ngân Hách đang đứng ở cửa với vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngân... Hách...”

Giọng tôi hơi run run. Ngân Hách hơi cúi đầu, nheo mắt nói: “Ở đây làm gì? Không vào học?”

“Ồ...”

“Tôi gọi điện cho chủ tịch...”

Vẫn giọng nói đó, vẫn giọng điệu đó, vẫn hành vi đó, nhưng tại sao không dám nhìn vào mắt tôi.

Qua khe cửa, Tú Nhi nhìn thấy Ngân Hách, nó sợ quá, quay lưng đi.

Bây giờ, chỉ có mình tôi thu dọn tàn cuộc này. Có nằm mơ cũng không ngờ, tôi có thể để lộ bí mật trong lòng ở một tình huống như thế. Bây giờ làm sao thu dọn tàn cuộc?

“Học sinh lớp 12, chỉ mấy ngày nữa là thi tốt nghiệp, mà còn lười biếng à?”

“Kệ tôi, nhưng Ngân Hách...”

“Tôi xuống lầu đây.”

Tôi chưa kịp phản ứng gì, Ngân Hách đã đi xuống rồi. Có thể là không muốn nghe tôi nói tiếp, tôi bị bỏ rơi rồi sao? Nếu không thì hẳn bị tôi dọa rồi? Bởi vì quá bất ngờ, nếu không thì hẳn là muốn xem như không nghe thấy gì.

Sau khi tôi và Ngân Hách chia tay như thế, mãi đến khi tan học về nhà mới chạm mặt nhau. Tất nhiên trên đường về, chúng tôi không ai nhắc tới chuyện trên sân thượng.

“Cậu nhìn trộm gì thế?” Hấn hỏi.

“Không, không có...”

“Mặt tôi dính gì à?”

“Không có.”

“Mặt cậu dính gì kia.”

“Hả?”

“Vậy mà tin à?”

Hắn đang lấy tôi làm trò đùa, tôi nhìn hắn hằm hằm. Sau đó, chúng tôi ai cũng không nói lời nào, cũng không có gì muốn nói, cũng không có tâm trạng hỏi.

Về tới nhà, bỏ cặp xuống, điện thoại tôi reo lên. Là Thái Nguyên, lâu rồi không liên lạc.

“Gì thế?” Tôi hỏi.

“Hi! Gần đây cậu có kiểm chế tính nóng nảy để sống thoải mái không?”

“Ừ, sống rất tốt, chỉ cần cậu im hơi lặng tiếng.”

“Biết, biết. Tớ rất hiểu người em gái này... nhớ người anh này nhiều lắm.”

“Gần đây, người muốn nhảy lầu không có dây nhiều thật đấy.”

“...?”

“Lý do gọi điện cho tôi là gì? Nếu không muốn rơi từ trên cửa sổ xuống thì mau nói ra cho tôi.”

“Có chuyện gì à? Cậu làm gì mà đáng sợ thế. Lý do một đứa trẻ trước giờ hiền lành, lương thiện, bỗng nhiên giống như ngựa tuột khỏi dây cương là gì? Nếu tớ ở trước mặt cậu, cậu sớm đã tặng tớ một đá, phải không?”

“Hoàn toàn có thể.”

“Tôi sợ quá. Máy hôm trước, tớ bị trượt ngã, hình như đó cũng là do cậu nguyên rủa tớ.”

“Nếu cậu chỉ nói những chuyện này thì tớ thấy tiếc tiền điện thoại quá. Cúp máy đây.”

“Đừng! Đừng! Đợi đã!”

Bây giờ mới nhớ đến nội dung chính. Tên ngọc này.

“Gần đây, tớ thăm dò khắp nơi. Nghe nói, quả thật là có một nhóm người xăm hình chữ thập trên cánh tay. Nhưng trước giờ, tớ chưa từng nghe qua nơi này, không phải tổ chức xã hội đen gì cả. Xem ra cũng không giống người làm những chuyện như giết người. Có thể là quý tộc nghèo khổ, hoặc là tổ chức xã hội sống bơ vơ. Nhưng hình xăm cây thánh giá mà cậu nói hình như chỉ có trên cánh tay bọn họ, cho nên, tớ nói với cậu.”

“Ở đâu?”

“Quán bar trong hẻm Á Âm Đông, cậu còn nhớ chứ?”

“Còn.”

“Phải đó. Nhớ năm xưa, cậu chẳng phải nổi tiếng cả vùng sao? Vừa nói cậu xuất hiện, cả hẻm đều bàn tán xôn xao. Lúc đó cậu đánh hạ tất cả những tên đầu đường xó chợ ở đó bằng nắm đấm của mình. Tất cả bọn côn đồ của tổ chức xã hội đen đều muốn lấy lòng cậu.”

“Cậu nhất định phải nói tròng giăng đại hải sao?”

“Ừ, phải, tớ là nói..mà.”

Tên này thật là lảm lời, bắt đầu câu chuyện dài lê thê, nói một hồi thì đi xa hơn 3000 dặm.

“Quán bar lớn nhất trong hẻm Á Âm Đông là bar Đại Hàn, nổi tiếng với phong cách truyền thống. Nhóm người xăm hình chữ thập trên cánh tay thường xuất hiện ở đó. Tớ đã kiểm tra rồi, hình xăm đó quả thật là giống như cậu nói. Nhưng... chuyện bọn chúng làm...”

“Sao?”

“... Hoi tôi tệ một chút. Chúng nổi tiếng là dùng những thủ đoạn hèn hạ, dễ tiện để đánh nhau. Gần đây, cảnh sát đang bắt bọn chúng.”

“Có lẽ mọi người ghét sự xấu xa của bọn chúng, mà vì sợ nên đều trốn tránh chúng.”

“Có thể. Cậu định thế nào?”

“Còn thế nào nữa? Ngày mai là cuối tuần, tớ tất nhiên phải đích thân đi một chuyến.”

“Người giám sát cậu thì sao?”

“Đó là việc của tớ. Tóm lại, cảm ơn cậu.”

“Nếu cảm ơn tớ thì mời tớ uống ly rượu.”

Cạch!

Tiệc tiền điện thoại, nên cúp mấy thì cúp.

Tôi thay quần áo, thấy hơi đói, muốn xuống lầu nấu tô mì ăn.

“Làm gì thế? Ăn vụng à?”

Tôi quay lại, là Ngân hách.

“Ồ... Cậu có chuyện gì?”

“Nấu tô mì ăn cơm.”

“Tôi ăn thì nói là ăn vụng, cậu ăn thì là ăn cơm à?”

“Tôi xem ra là đường đường chính chính. Đáng vẻ của cậu hơi...”

Tôi thừa nhận, đáng vẻ của tôi xem ra cũng giống như bị bắt quả tang đang ăn vụng, vôi vàng rót nước vào rồi lên lầu, ngồi trên ghế nệm phòng khách. Chẳng bao lâu sau, Ngân Hách cũng lên, ngồi đối diện với tôi.

“Này, tương ớt đâu?” Tôi hỏi.

“Không cầm lên à?” Hấn hỏi lại.

“Tôi cứ tưởng cậu cầm!”

“Tôi cầm làm gì? Tôi tưởng cậu đi lấy rồi.”

“Hừm...”

Tôi im lặng và mở tô mì ăn, không còn gì đáng nói nữa. Với tôi lúc này, nhìn mặt hấn cũng là một áp lực. Thoáng chốc, đã giải quyết xong tô mì, tôi định về phòng thì Ngân Hách giữ lại.

“Gì thế?” Tôi cau gắt.

“Cậu có vẻ lúng túng?”

“...?”

Ngân Hách cũng nhận ra sao? Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, hấn đã nhận thấy điều đó.

“Thời gian không còn nhiều nữa, cậu đừng như thế.” Hấn nói.

“Gì cơ?”

“Bây giờ chỉ còn lại 6 tháng, cho nên chúng ta tốt nhất nên tự nhiên một chút.”

“Có gì không tự nhiên chứ?”

Tôi cũng không ngờ giọng điệu của mình lại có ý châm chọc như thế, đã giả vờ không biết thì giả đến cùng vậy! Cái này gì đáng gì.

“Là không tự nhiên.”

“Đâu có như thế? Chẳng phải nên có lý do sao?”

“...”

“Cuộc đối thoại trên sân thượng, cậu đều nghe cả.”

“Ừ.”

“Cho nên thế nào?” Lại thêm phản ứng không ngờ tới, giọng nói tôi run run, không có gì đáng sợ cả. Lúc đánh nhau chỉ lo đánh, cho dù đối thủ là một nhóm nhiều tên, tôi chỉ biết đứng dậy. Trong trí nhớ của tôi không có chuyện, vì sợ hãi mà ngồi bệt tại chỗ, nhưng lúc này, tôi rất sợ không khí im lặng, tĩnh mịch này.

Ngân Hách chậm rãi nói: “... Xin lỗi.”